

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι εικοστόν μετρούμενος χρόνον
έδρευόμεν' στην γήν των Παρθενώνων

Χίλια κι' εννιάκοσα δεκατρία,
δράσις και θεομή φιλοπατρία.

Έβδομη Δεκεμβρίου,
κάλμα Βουλευτηρίου.

Χίλια και διακόσα κι' ογδοήντα ένα,
ένωσις τής Κρήτης, χρόνια δοξασμένα.

**Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.**

Α.

Π.— Άληθεύει, συμπολίτη,
πώς επήγε μές' στην Κρήτη
Έλλην Βασιληᾶς μέγας υστερ' από τόν Φωκά
για νά στήση τήν γαλάζια' στην νησίδα του Φιρκᾶ;

Άληθεύει, Φασουλῆ,
πώς επέρασαν τὰ χρόνια,
πού μᾶς έτρωγε πολλή
και μεγάλη καταφρόνια;

Άληθεύει, πατριώτη,
πώς υπό τόν Κουντουριώτη
κι' ο περιλαμπρος ο Στόλος μές' στής Κρήτης τὰ νερά
χαιρετίζει τήν χαρά;

Άληθεύει, Φασουλῆ μου, σέ θριάμβους μας πολλούς
πώς επήγαν τὰ Καράβια μές' στής Κρήτης τοὺς γιαλούς;

Άληθεύει πώς και Κρήτες
και πανάρχαιοι Κουρήτες
έτρεξαν τών Καραβιῶν μας τὰ κανόνια νά φιλήσουν
και μαζί των νά μιλήσουν;

Άληθεύει πώς ή Κρήτη
μέ τόν γέρο Ψηλορείτη
πανελεύθερη βροντά;

Κι' ένας ποταμός αίμάτων
μέ βοήν παληῶν αρμάτων
στής βρονταῖς της άπαντά;

Άληθεύει κι' εκεί πέρα
πώς' Ελευθερίας ήμέρα
έσελάγισε χρυσή;

Κι' υπό τήν ήχῶν παιάνων
σέ συντρίμματα τυράννων
καταπίπτουν κολοσσοί;

Άληθεύει πώς' στής Κρήτης τ' άφρισμένα τ' άκρογᾶλια
έβλεπες τὰ σύμβολά μας κι' άετοὺς μέ θηῶ κεφάλια;

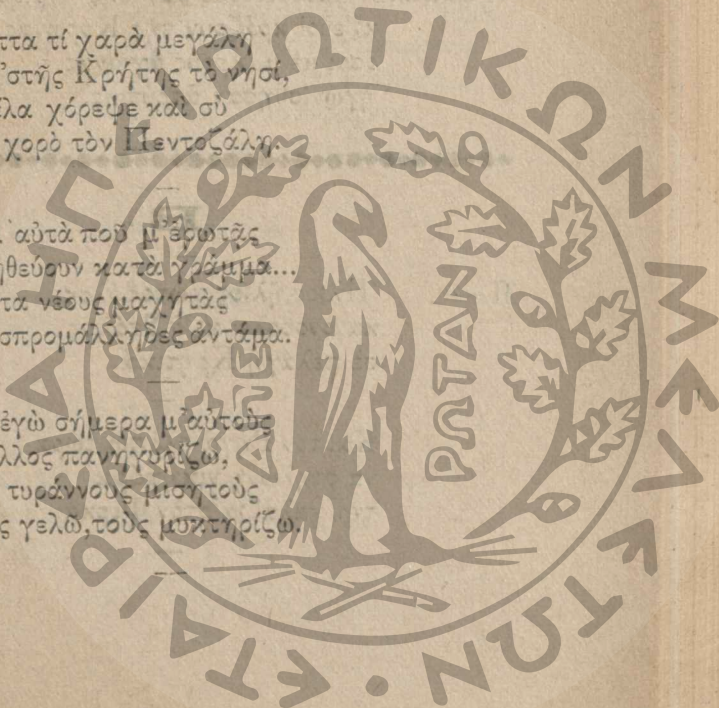
Άληθεύει πώς έβγήκαν από μνήματα νεκροί,
έταν είδαν πώς άγῶνες
στεφανώνωνται μακροί,
πού τοὺς ύμνησαν αἰῶνες;

Φ.— Όνειρον όνειρου τάχα
τούτ' ή' Λευθεριά δέν είναι;
Όχι, Περικλέτο χάχα,
κι' όλο γλέντα, τρώγε, πίνε.

Κύττα τί χαρά μεγάλη
μές' στής Κρήτης τῶ νησί,
κι' έλα χόρεψε και σὺ
τόν χορὸ τόν Πεντοζάλη.

Όλ' αὐτὰ πού Π' έρωτάς
άληθεύουν κατὰ γράμμα...
κύττα νέους μαχητάς
μ' άσπρομούλινες άντάμα.

Κι' εγώ σήμερα μ' αὐτοὺς
έξαλλος πανηγυρίζω,
και τυράννους μετα τοὺς
τοὺς γελοῦ, τοὺς μυκτηρίζω.

"Εστι Δίκης ὀφθαλμός...
τώρα Λευθεριάς φαλμός,
τώρα Λευθεριάς τραγοῦδιον.

Τώρα Λευθεριάς καμπάναις,
γειὰ χαρά σας, δόλαις μάνναις,
γειὰ χαρά σας, κοπελοῦδιον.

Σὲ χοροὺς μᾶς προσκαλοῦν
μὲ σπιθόβολαις ματιαῖς,
σήμερα μωσχοβολοῦν
μὲς στοὺς δρόμους ἢ μυρτιαῖς.

"Ἡλιος ἄστραψε στὴν κόφι
τοῦ σπαθιοῦ μᾶς τὴν παληά,
ἥλιος ἔλαμψε στὴν ἔφι
νικηφόρου Βασιληᾶ.

"Ἡλιος δόξης περισσῆς
ἀπὸ σύννεφα προβαίνει...
φεύγουν τύραννοι θρασεῖς
καὶ δεσπότες χαυνωμένοι.

Τίποτα δὲν εἶναι ψέμμα...
ἥλιος ἔλαμψε στὸ Στέμμα
τῶν θριάμβων τῶν ραγδαίων.

Λὲς κι' αὐτὸ πῶς ἀνετράφη
σὲ κρησφύγετα κι' ἐδάφη
τῶν Δακτύλων τῶν Ἰδαίων.

Μόλις πάτησε σ' ἐκεῖνο τῶν πολέμων τὸ νησί
φαίνεται αἴγλης οὐρανός,
κι' ἕνας ἥλιος φωτεινός
λὲς πῶς γίνεται Κορῶνα γιὰ τὸν Βασιληᾶ χρυσοῦ.

Φῶς ἀστράπτει στ' ἄρματά του
κι' ὁδηγεῖ τὰ βήματά του
σὲ Δαιδάλων λαβυρίνθους σὰν τῆς Ἀριάδνης μίτος,
κι' εὖοι κρᾶζουν τῆς Κορώνας
ὅσοι μὲ μακροὺς ἀγῶνας
ἠγωνίσθησαν ἀτρύτως.

Β'.

Π. — "Ἡλιος, ἥλιος φωτοδόλος,
κανονοβολεῖ κι' ὁ Στόλος
σὲ πελάγη Κρητικά.

Καὶ τὸν Ρήγα βλέπω τώρα
νὰ στηλώνῃ νικηφόρα
τὴν γαλάζια στὸν Φιρκά.

"Ἡλιος, ξαστεριάς αὐγή,
πάντα μὲ ζητωκραυγή
τὴν ἀσπρογαλάζια στῆνε.

Τώρα στῆθη δὲν στενάζουν,
καὶ στὴν Πόλι, σοῦ φωνάζουν,
Στρατηλάτη Κωνσταντίνε,

Ἀπὸ μέσ' ἀπὸ φωτιαῖς
καὶ χαλάσματα καὶ στάκτη
ἐξεφύτρωσαν μυρτιαῖς,
Βασιληᾶ πολεμοκράκτη.

Καὶ τῆς στρών' ἢ μαύρη σκιάδα
στὸ Βασιλικό σου διάδα,
καὶ σὺ τώρα τῆς πατεῖς
Στρατηλάτης νικητής.

Πάτα δάφναις, πάτα μύρτα,
ἔλα, Βασιληᾶ, καὶ σκίρτα
μὲ τῆς Κρήτης τὸν παιᾶνα.

Θεοφρούρητος προχώρει,
κι' ἀληθεύει πῶς ἡ κόρη
ἔγιν' ἕνα μὲ τὴν μάννα.

Νὰ γεράματα καὶ νεῖατα σὲ πυρρίχιο χορό...
κόκκινη προβάλλ' ἢ ράχη, κόκκινο κυλᾷ τὸ ρέμμα...
κάθε δένδρο γιὰ ν' ἀνθίσῃ τὸ ποτίζου μὲ νερό,
τῆς Ἐλευθεριάς μονάχα δὲν ἀνθίζει παρὰ μ' αἷμα.

Λευθεριά, ποῦ δίχως λέξι
μυρὸς σὲ τάφους προχωρεῖς,
ἔρεῖς ποιοὶ σοῦ τῶχουν πλέξει
τὸ στεφάνι ποῦ φορεῖς.

Γαλαστὴ πανηγυρίζει κι' ἢ παρθένος ἢ γλαυκῶπις
καὶ καθεὶς ξεχνᾷ τὴν φρίκην ἐνὸς χρόνου στυγεροῦ,
ὅταν ἐνωμέν' οἱ Στόλοι Χριστιανικῆς Εὐρώπης
ἔρριχναν μὲ μπόμπαις κάτω τὴν σημαία τοῦ Σταυροῦ.

Ἐσὺ γέννημα καὶ θρέμμα
γῆς μεγάλης, γῆς εὐμούσου,
ἔσὺ ἔρεῖς πόσον αἷμα
ἔχει ράνει τοὺς βωμούς σου.

"Ἐλα, Λευθεριά, καὶ χύσε
τὰ περὶκαλλά σου δῶρα,
ὄνειρον ὄνειρου τώρα
ὅπως ἄλλοτε δὲν εἶσαι.

Στόνους σίγησε καὶ θρήνους,
δὸς μας ὅλα τὰ καλὰ σου,

Καὶ χορεύει τώρα πάλι
τὸν χορὸ τὸν Πεντοζάλη.

σπέρνε ρόδα, σπέρνε κρίνους
μὲ τὰ κρινοδάκτυλά σου.

Γ'.

Μάννα πολυπαθοῦσα
ἔγινε Νίκης Μοῦσα.
Τὸ δάκρυ τῆς σταλάζει
σὰν δρόσου σταλακτίτης,
καὶ κόσμος ἀλαλάζει
τὴν Λευθεριά τῆς Κρήτης.

Ἐλούφαζαν Κουρσάροι καὶ μαῦροι δολοφόνοι,
καὶ δοξασμέν' ἢ βράκα σέρνει τὸν Πεντοζάλη,
κι' ὁ Ρήγας δακρυσμένος χρυσὸ Σταυρὸ καρφώνει
στοῦ Μάντακα τὸ στῆθος καὶ στοῦ Χατζημιχάλη.

Χρυσὸς Σταυρὸς στ' ἀσπρόμαλλα τῆς Κρήτης παλληκία-
μακρῶν ἀγῶνων λείψανα, ζωῆς ἀπομεινάρια.
Χρυσὸς Σταυρὸς παράσημο σ' ὅσους μυρτιαῖς ἐσπείρανε
καὶ τὰ μαλλιά τῶν ἀσπρισαν μ' Ἐλευθεριάς δράματα...
δόξα του ποῦ τὸν ἔδωσε, δόξα τους ποῦ τὸν πῆραν,
καὶ νεῖατα μακαρίζουνε τέτοια χρυσὰ γεράματα.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν Πασχαλιά
ποιὸς λησμονεῖ πολίτης
τὸν ἀδελφὸ τοῦ Βασιληᾶ,
τὸν Ἀρμαστὴ τῆς Κρήτης;

Ἀπὸ τὴν ὥρα, ποῦ τρανὸς
ἐπάτη ἐκεῖ πέρα,
ἔλαμψε σὰν Αὐγερινὸς
λυτρώσεως ἡμέρα.

Γιάντα λυσάξατε μ' ἐμᾶς, Φρατέλοι καὶ Μαγνήταροι·
 ἄνω μ' ἄρτους τοὺς Διὰ πῦρ, καὶ κάτω τὰ ξερὰ δία,
 καὶ πόνος θὰ σᾶς κάνωμι σὺν εὐχενεῖς τῇ χάρι
 νὰ φαῖτε καὶ σιτὴν Ἑπείρου· λίγα παγεῖα κουράδια.